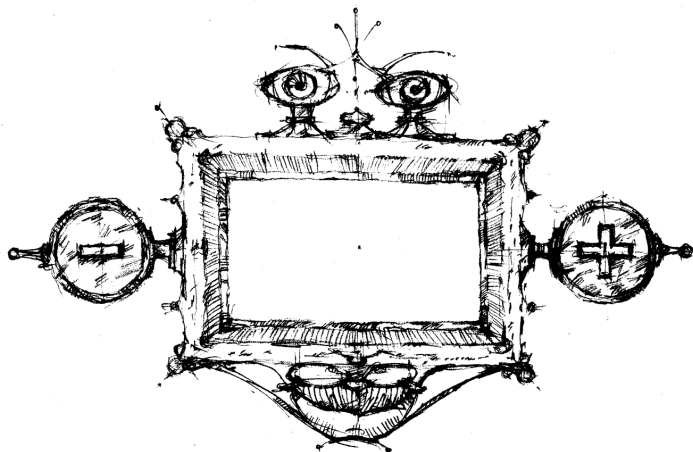

Za začetek je ustvaril samega sebe. Nekaj časa se je malo popravljaj, malenkosti, zamenjal je vezalke, poglobil žepe in si skrajšal brado, ki se je zapletla v nove rdeče vezalke. Potem je pomislil: „Saj bo še čas.“

Popraskal se je po glavi in zavihal spodnjo ustnico malo navzgor. Ves tisti Nič je bil precej dolgočasen in teman. Pomislil je na pohištvo iz petdesetih, skrito nekje v temni kleti.

„Ali bi lahko kdo prižgal luč!“ se je zadril v praznino. Nekdo ga je slišal in nad njim se je prižgala mala varčna žarnica, se ogrevala in

končno belo zasvetila.

Pričel je tlačiti ves tisti Nič skupaj, bil je zmuzljiv in trmast. Je kar trajalo. Nič je sčasoma postajal gostejši, začel se je že lepiti za prste in to prav ogabno, nekje vmes ali se lepi ali pa se ti samo zdi; hipohondrično.

No, in počasi je začel Nič sam lesti skupaj. Pomislil je na vakuum, pa se je spomnil, da ga še ni. Kakorkoli, videti je bilo, da se rad druží s sebi podobnim. Postajal je vedno gostejši, in če si pogledal tako od strani in na hitro stran, se je zdelo, da postaja rahlo zelenkast. In čez čas ni bilo več dvoma, bil je zelen, živo zelen. Prav rahlo je utripal, tako na kratko, živčno, in postajal nagravnó oranžen. Končno je spremenil barvo v rdečo, najprej toplo žametno, pa v cinoblasto z lila prelivom.

Nič je utripal vedno hitreje, zdelo se je, da je ulovil ritem. Potem pa naenkrat „puf“ in se je spremenil v majhno belo lučko, ki je zoprno cvílila. Začela je poskakovati, se napenjati, pihati in sopihati. Zdelo se je pametno, da se umakne na varno razdaljo. In imel je prav. Tisti Nič, ki se je

skupaj zbutal, je silovito, z obilo svetlobnih efektov, poglalo narazen, na vse strani. In vse je kazalo, da ni več Nič, ampak da je Nekaj; vrglo ga je daleč proč, mu odvezalo obe vezalki in napolnilo žepe z nečim, kar je celo smrdelo, kot Nekaj.

Bil je malo presenečen, toda bilo je tudi gala. Prvi je izgovoril: „Scena,“ zaželel si je dobrega digitalca z veliko megapiksli, super dinamičnim razponom, pa ultrabuferjem, a je vse tako zakompliciral, da je rekel: „Eh,“ in se raje prepustil občudovanju.

Te barve, od histerično zelene do blazno roza, vmes vsi odtenki sivo modre, pa majhne eksplozije prdeče vijola in čez vse rahlo, prav soft posuto s kosmiči zlato rdeče. Pravijo, da ni zvoka, če ni zraka. Larifari, če ga je dosti, se prebije skozi vse ali Nič, in bilo ga je dosti. Bučanje globokih orgazmičnih registrov, poleti stradivark, zlomljene harfe in nežni cvilež nesrečne harfistke. In ritem, en zadaj, en globok, spredaj pa kakor male kristalne lučke milijoni kurbirskih tamtamov.

Bil je navdušen. Stvari so šle same od sebe

bolje, kot bi si jih lahko zamislil. Prevevalo ga je zadovoljstvo, stvari so tekle lepo naprej. Porajali so se svetovi, molekule so se spajale v hecne sklope, tvorile tako zanimive mikroskulpture, da je včasih vzkliknil: „Ne me basat.“

Mnogo let kasneje je Oto sedel za belo mizo, sonce je sijalo na bele marmorne stopnice, pomešal je kapučino, ravno prav gibka pena, Italija. V zlati sončen mir so treščile tri mlade frklje, hihitajoč in polne žlobudranja niso pozabile opletati z ritkami v kratkih krilih. V cerkvi vrh belih stopnic je pričelo zvoniti, zleteli so golobi in nebo je postalo še bolj modro. Spet je pomislil, Italija.

Oto se ni zmenil za milijone kurbirskih tamtamov, ki so odmevali v daljni preteklosti. Srebal je toplo kremasto kavo in s priprtimi očmi uživaško zavzdihnil, ko je veter dvignil krilce eni od frkljic. Veselil ga je pogled na vse lepo, zdravo in mlado. Ravno tako je zavzdihnil, kadar je na tržnici otipaval svež in zrel paradižnik. Bil je uživač, eden tistih redkih ljudi, ki niso potrebovali

nič drugega kot nov dan.

Njegovo samozadovoljstvo je bilo skoraj žaljivo. Bil je do popolnosti očiščen file brancina, brez koščice, pomočen samo v olivno olje in pripravljen, da ga pogoltnete celega, v enem kosu. Genetika mu je namenila to redko mentalno gladkost in prihranila vse kosti, kožo in glavo z izbuljenimi očmi za njegovega brata Aleksandra; ki pa so mu vsi pravili Ax.

„Vam je slabo?“ je Axa odgovorila priletna branjevka, medtem ko je potiskala cizo polno brokolija. Spominjal jo je na njenega moža, ki se je ravno s tega mostu, brez napovedi, vrgel v ledeno vodo.

„Ne, ne, vse je dobro,“ jo je odsotno pogledal Ax in spet naslonil čelo na mrzlo marmorno ograjo mostu. Drugi se niso zmenili zanj, nikogar ni spominjal na nič, drugim je bližnje pobralo po bolnicah in hiralnicah.

Toda nihče ni vedel, da Ax doživlja tisti svoj „čudoviti napad“, ko so se mu vsi encimi in hormoni splekli v velik šopek ugodja in mu

povzročali skoraj nevzdržno občutje lepote.

Celo telo mu je napolnila bela topla svetloba in samo blagodejno plahutanje kril, ki so ga obkrožali, je zadrževalo nezadržno slo, da se razpoči v kozmično ugodje. Prav na rahlo je zacepetal na mestu, ko mu je v pleksus solariju odjeknila eksplozija in se razlila v jetra in navzgor po goltancu do visečega jezika. Njegovi štrleči uhlji so živo pordeli in čez obraz mu je zdrsnil tisti nasmeh, ki ga vidimo pri dojenčku, ko se podela in je še vse toplo in prijetno.

Ljudje so hodili brezbrizno mimo, v nezavedanju njegove kozmične ekstatičnosti in dobro je bilo tako, kajti Axu je socvetje lepote brez pretresov zdrknilo na trdna tla, se razlezlo tja proti tržnici, skočilo v šopek brhki rdečelaske, ki je poskočila in zardela, kot znajo zardeti le rdečelaske.

Vzdignil je glavo, opazil prestrašen obraz mimoidoče odcvetele lepotice in avtomatično segel v žep po škatlico cigaret. Plamen in dim sta ga dokončno posadila na obe nogi in ob drugem potegu je bil tu na tem svetu, v brbljanju

mimoidočih in peketanju petk ob trdi kamen. Počasi se je odpravil navzdol po nabrežju in si zaželel kave in nekaj za zraven, lepota ga je izmučila in čutil je, kako se mu kolena zoprnno tresejo.

Bil je daleč od doma, v mestu, kjer je njegov oče preživel mladost, dokler ni družine razgnala zgodovina na vse konce sveta. Medlo se je spominjal vlaka, zakaj je stopil nanj, pa mu ni bilo jasno. Zdelo se je, da je hotel samo proč, tako kot vedno.

Svoje izmučeno telo je zavalil v prvi udoben stol, rafija je zastokala, prišla je natakara, naročil je in kmalu srebal kavo, pa malo onega in spet kavo. Opazoval je mlado natakaro, ki je letala sem ter tja, pomislil *študentka* in kako služi bedne peneze z resničnim veselim nasmehom, polna upanja v prihodnost, odločena, da bo vse tako, dobro, lepo in sploh. Bila pa je še luščna, lepe drobne postave, kar je še okrepilo njegovo prepričanje, da čas brez milosti spači vse lepo in dobro.

Skozi meglico je posijalo sonce in veter z juga,

ki je frkljicam odkrival krilca, je zavel po reki navzgor, dvigoval prte, razpihal listke z računi in, puf, pepel iz pepelnika Axu naravnost v oči.

Pekoča bolečina se mu je zarezala v oči, toda hkrati se mu je prebudil tudi njegov neprimeren talent za tragično burkaštvo. S krikom je sunil pokonci, se prijel za oči, iz katerih so se cedile dolge sive solzne proge in zataval stegnjenih rok med mizami.

„Ich bin blind! Ich bin blind,“ se je drl in gledal meglene postave, ki so v strahu poskakovale od miz. Samo pekoča bolečina mu je preprečevala, da ni bruhnil v krohot. Preblisk, da je vse skupaj skrajno neokusno in nežen stisk za zapestje ter zaskrbljen glas študentke ga je umiril. Pustil se je voditi, skozi šume ob šanku, do hladnega odmevnega prostora, kjer je curljala voda.

Pljuskal si je mlačno vodo v obraz, ugledal v zrcalu svojo podobo s krvavo rdečimi očmi in eno mislijo, *zjeban*. Zraven sebe je videl odsev študentke, njeno odkrito zaskrbljenost, nedolžno zaupljivost, ki ji bo prinesla še veliko gorja. V mislih ji je zaželel več sebičnosti in nujne krutosti,

ji stisnil v dlan veliko preveliko napitnino, zdirjal skozi vrata in slišal njen glas, ki je odmeval v toaleti: „Zakaj, saj ni bilo treba.“ Odbrzal je dalje po nabrežju in slišal zvonjenje, ki mu je suvalo v hrbet. Bim-bum, bim-bum ...

Tisti trenutek je tudi ON, iz še neodvitega klopčiča časa, zaslišal zvonjenje Frančiškanske cerkve in se spomnil na Axa, ki ga bo še spoznal. Potem je zamahnil z roko: „*Pustimo zdaj to.*“ in „*Za konec je še dosti časa.*“ Za potrditev svoje odločnosti je celo pljunil nekam v temo in njegov zmrznjen pljunek je zdrvel skozi praznino in se čez milijarde let vrnil na isto mesto in treščil na planet, ki mu bo stal na poti.

Toda bil je šele začetek, skrbi pridejo vedno kasneje. Takrat se je ON počutil še kot šolarček, ki izbira zvezke na začetku šolskega leta in ga niti za trenutek ne spreleti misel, da bodo tam notri matematične naloge, polne obupa in sovraštva. Prevevalo ga je sladko nedolžno pričakovanje. Stvari so se lepo začele, se širile, vrtele, vrele in

bezljale z enega konca na drugega. Počasi, ni bilo opaziti, da se sploh kaj dogaja, so mavrične meglice postajale bolj goste. Včasih so jih še popadle nastopaške eksplozije, a vse skupaj je bilo gostejše. Končno je postalo vse skupaj tako solidno, da se je lahko usedel. Noge so mu bile hvaležne in tudi vezalke je lažje zavezal. Bilo mu je že žal, da si ni omislil natikačev. Globoko je zavzdihnil.

„Čao!“ Za sosednjo mizo je sedla grofica, narahlo pomigala s prstki in si popravila krilo.

„Čao!“ je odgovoril Oto. Po obvezni pantomimi: „*Ali lahko prisedem?*“ in sprenevedanju, da nista ljubimca, se je zazrl globoko v obraz zrele ženske, ki sta ji pod tankim šalčkom dihali dve koprneči dojki. Oto, četudi ljubitelj okroglosti, je dobro ločil, kaj je očaranost nad cvetnimi popki in razcvetelo dišečo vrtnico. Od drugih moških ga je ločila neomadeževana ljubezen do nežnega spola. Vedel je, da to ženske čutijo in da le takrat pokažejo svojo najlepšo stran. Za tisto grdo ni hotel vedeti, prepuščal jo je njihovim možem.